

Fordyrer end Skibsafgiften alle til industrielt Brug indførte Raastoffer en Ubetydelighed, saa vil denne Fordyrelse sikkert ligesom enhver anden blive lagt til den fabrikerede Gjenstands Salgspris, og da de allerfleste industrielle Virksomheder nyde en mangesfold højere Løbsbestyttelse end den Udgift, som Skibsafgiften repræsenterer, vil der Intet være tilhinder for at udligne den i Prisen paa den fabrikerede Vare. Ja, selv den Industri, der undtagelsesvis ikke er løbsbestyttet, som f. Ex. Cementfabrikationen, vil — da den indenlandste Skibsfart er afgiftsfri — igjennem Skibsafgiften erholde en lille Bestyttelse overfor udenlandste konkurrerende Fabrikata, som i Reglen vil mere end ækvivalere den af Raastoffet erlagte Afgift. Der gives for Industriens Vedkommende ligesom for Handelens (Transiten) kun en Forudsætning, under hvilken den vil være hemmet af Skibsafgiften, nemlig: naar den er beregnet paa Export. Men Tilfælde af denne Art ere — ialtsald efter det Kjøbskab, Flertallet har til vor Industri — saa forsvindende Undtagelser, at de vel neppe bør danne en normgivende Regel ved Behandlingen af Skibsafgiftsspørgsmaalet.

Endelig skaar der tilbage at betragte Virkningerne af Skibsafgiften overfor den store Befolkning, naar man gaar ud fra, at den hel og holden falder paa dennes Forbrugsartikler, og at alle de foregaaende Led fuldstændig have smøget Afgiften af sig, og det endda ubelukkende paa den indenlandste Forbrugers Beføstning. Da Afgiften er 50 Dre pr. Løn, og en Registerton gennemsnitlig kan antages at repræsentere 3,000 Pd., vil f. Ex. 1 Pd. Sukker, Kaffe, Lobak, Humle, Krydderier fordyres med $\frac{50}{3000}$ Dre, d. v. s. en trefindstyvende Del af en Dre paa hvert Pund, eller med andre Ord: naar f. Ex. Gjennemsnitsforbruget af Kaffe her i Landet beregnes til 8 Pd. aarlig pr. Individ, saa bliver det for hele Aaret en Merudgift af — knap $\frac{1}{7}$ Dre paa en saa almindelig og betydelig Forbrugsartikel som Kaffe. Paa Sukker bliver det maaste henimod en hel Dre om Aaret, for Krydderier derimod meget mindre end for Kaffe. Men — vil der indvendes — det er paa de grove Vare, Fordyrelsen kommer frem. Ja, 1 Pd. Sern bliver virkelig fordyret med $\frac{1}{60}$ Dre, og det er baade en grov og en tung Vare; men denne Henvisning vil neppe heller tilfredsstillende; thi da der ifølge „Statistisk Labelværk“ i Bemaaret 1876—80 gennemsnitlig er indført af alle „raa Metaller“ og „Sern- og Staalvarer“ c. 114 Mill. Pd. og udført igjen c. 21 Mill. Pd., bliver der til indenlandst Forbrug c. 93 Mill. Pd. tilbage, hvilket giver i Gjennemsnit c. $46\frac{1}{2}$ Pd. pr. Individ, d. v. s. Afgiften betynger hvert Individ med en Extraudgift af ikke engang 1 Dre om Aaret. Der gives imidlertid en anden Artikel, hvor Afgiften antages at være særlig følelig, nemlig

Stenkul. Heraf har Gjennemsnitsindførslen i det samme Bemaar været c. 5 Mill. Tønder, hvilke ligelig fordelte paa Befolkningen giver c. $2\frac{1}{2}$ Ld. pr. Hoved, men da Industrien, Dampskibene og Jernbanerne samt Gjenudførslen konsumerer den altoverveiende Del, bliver det sikkert kun en meget ringe Brøkdel af en Tønde, der falder paa hvert Individ af den øvrige Befolkning. Regner man imidlertid, at denne indirekte igjennem forhøjede Varepriser, Fragter og Billetpriser udreder hele Skibsafgiften af $2\frac{1}{2}$ Ld. Kul, bliver det om Aaret en Extraudgift af 10 Dre pr. Individ, efter som denne Afgift omtrent udgjør 5 Dre pr. Ld.

Denne Beregning gjælder imidlertid kun, set fra et rent theoretisk Frihandelsstandpunkt; i det praktiske Liv vil den 5 Drees Kulfordyrelse yderst sjelden kunne ramme den store Befolkning, eller rettere Afgiftens Afstæfelse — endfige dens Nedsettelse — vil saagodtsom aldrig kunne komme den til gode. Selv den bedre stillede Del af Publikum, der kjøber Kul i tønde- og læssevis, vil vide, at Kulpriserne i disse Kvanta i Reglen bevæge sig i Spring paa mindst 10 à 25 Dre, i hvilke Spring de 5 Dre bespart Afgift altsaa fuldstændig forsvinder; men overfor den daarligere stillede Del af Samfundet, der kjøber Kul i Skæppe- og halvskæppevis, er det jo en ligestrem Umulighed, at den afgiftsbesparede halve eller kvart Dre kan overføres ved Salget, den maa altsaa betale sit Kul med ganske den samme Pris, hvad enten Staten beholder en Indtægt paa over 800,000 Kr., nedsetter den eller ganske bortkaster den.

Imidlertid gives der ikke alene en konsumerende, men ogsaa en producerende Befolkning, og denne sidste rammes unegtelig paa en ganske anden Måde af Afgiften, omend ifjænt det ogsaa her bliver overmaade tvivlsomt, hvorvidt en Forandring vilde bringe nogen mærkelig Fordel. Vor Udførsel bestaar jo hovedsagelig af Agerbrugets Produkter: Korn, Smør, Flæsk og Kvæg, repræsenterende i 1880 en omtrentlig Værdi af 150 Millioner, hvoraf dog en betydelig Del er udført landværts og selvsjælgelig unddrager sig Skibsafgiften, hvilken forøvrigt „for Udgaaende“ væsentlig rammer Agerbruget, idet 1 Ld. Korn omtrent vil komme til at svare $3\frac{1}{2}$ Dre (efter Normen 15 Ld. = 1 Registerton à 50 Dre) og hvert Stykke udført Hornkvæg (beregnet = $\frac{1}{3}$ à $\frac{1}{2}$ Løn) omtrent 20 Dre. I det Hele taget er det ret betydelige Summer, som Afgiften alene paa disse to Poster løber op til, og er der noget Punkt, hvor den med Tyde kunde siges at være forkastelig, da maatte det vel være her, hvor den antager Karakteren af en Udførsels-told; men om en Nedsettelse eller Ophævelse af den alligevel vil bringe saameget som en eneste Dre mere i Landmandens Lomme, skaar ialtsald for Flertallet som et aabent Spørgsmaal.

Som man vil have bemærket, er Undersøgelsen af Skibsafgiftens trykkende Virkninger paa